

Maktub
DIANA LIS

EDITURA
Darcée

DIANA LIS

Maktub

Editura Darclée
București, 2025

Motto

„Se spune că felul în care fluxul vieții
trebuie să se desfășoare stă scris în nisipuri.“

OSHO - *Înțelepciunea nisipurilor*

Prolog

— *Te vei naște și vei stăpâni Deșertul. Vei parcurge drum lung. Vei cădea de nenumărate ori și tot de atâtea ori te vei ridica. Te vei răni. Vei sângera. Vei plânge. Vei deznădăjdui. Te vei zbate. Vei încerca să scapi. Să fugi. Nu vei reuși. Vei ingenunchea. Vei striga. Vei amenința. Nu va fi nimeni să te ajute. Nimeni să te ridice. Doar tu îți poți vedea calea care să te scoată de acolo. Vei urî. Vei urla din toți rărunchii. Vei vrea să rămâi singură, neiubită și neștiută de nimeni. Nici măcar de tine însăși. În jurul tău va fi noapte. Pustiu. Un pustiu insuportabil. Pustiul va fi singurul pe care îl vei suporta în acele clipe. În culmea agoniei, vei avea senzația că vei fi murit. O senzație pe care nu ți-o vei explica nicicum.*

În cele din urmă, te vei opri. Vei simți că toată acea zbatere e în zadar. Te vei opri și vei asculta tăcerea. O vei auzi pentru prima oară. Nu-i vei cunoaște sensul, dar o vei asculta. Lacrimile se vor usca pentru o vreme. Durerea va înceta pentru un timp. Vei privi ziua cu alți ochi. Noaptea. Lumea va prinde culoare. În liniștea care te va cuprinde, Mă vei întrezări preț de câteva clipe. Îți vei cere iertare. Te vei simți vinovată pentru forța cu care ai urât. Vei mai urî, dar ura nu va mai avea tăria dinainte. Vei suferi și vei agoniza mai puțin. Apoi te vei opri din nou. Vei recunoaște tăcerea. Aceeași cu cea de atunci, care ți-a uscat lacrimile. Te vei afunda mai mult în adâncul ei. Îmi vei întrezări chipul din nou preț de câteva clipe. Iubirea te va copleși. Apoi din nou durere, și ură, și neputință. Și senzația că ai fost abandonată. Abandonată pentru că, în marea Mea iubire și bunătate, nu-ți întind o mână. În cele din urmă, durerea te va ingenunchea. Te vei ruga cu ardoare. Te voi ajuta, pentru că M-ai rugat. Vei fi împăcată o vreme, apoi vei dori să te ajut mai mult. Să aduc tăcerea în locul tău. Nu va fi posibil. Doar tu îți poți aduce

tăcerea. Și pacea. Și liniștea. Focul e în tine. Trebuie doar să-l aprinzi, și el îți va lumina calea.

Apoi, când toate acestea îți vor fi devenit familiare, când nu vei mai fugi de ele și le vei îmbrățișa cum îți îmbrățișezi iubitul, vei găsi liniștea. Vei găsi că toate sunt la locul lor. Au fost dintotdeauna. Vor fi. Peste toate, domnește liniștea. Pacea. Tristețea, neliniștea, agonia și disperarea sunt iluzii menite să te conducă spre tine însăși. Când nu vei mai fugi de ele, le vei stăpâni. Vei stăpâni deșertul. Ești menită să fii stăpâna Deșertului. Tot acel pustiu în care răzbate doar șuierul vântului, în care ți se pare că nu se mișcă nimic în afară de nisip e plin de viață. Viața e pretutindeni. În orice nemișcare. În orice tăcere. Viața se simte cu inima. Li se revelează celor care se încumetă. Celor care trăiesc. În agonia în care te vei fi afundat zi de zi și pe care o vei fi învățat pe de rost, vei cunoaște liniștea. Pentru că vei fi străbătut deșertul de la un capăt la altul. Îți vei fi scăldat tălpile în nisipul incandescent, contopindu-ți mersul cu foșnetul lui. Pentru că te vei fi contopit cu vântul, ascultând chemarea depărtărilor care te înstrăinează și te ajută să te regăsești deopotrivă. Pentru că îți vei fi odihnit gândurile pe dunele lui alungite. Vei deveni una cu el. Oglindiri unul în altul. Vei fi parte din el, iar el parte din tine. Vei ajunge să-l îndrăgești. Abia atunci îl vei stăpâni. Nu poți stăpâni cu adevărat ceea ce nu îndrăgești. E doar amăgire.

— Și cum voi reuși să străbat tot acest deșert, înfruntând pericolul, deznădejdea?

— Îți voi dărui clipe care să-ți dea curajul să continui. Mirajul lor te va duce departe. La capătul deșertului. Trebuie să te lași în voia lor. Să aluneci.

— Cum le voi recunoaște printre atâtea clipe?

— Ascultă-ți inima! Ea îți va arăta drumul. Urmează-o, fără să privești în urmă. Pășește dreaptă, ca o stăpână a deșertului.

În bezna din jur, o mână nevăzută scrise cu litere abia deslușite un cuvânt care luminează vâzdubul, chemând sufletul la întrupare: *Maktub!*

Privirile curgând prin pahare de cocktail. Pletele purtate de vânt. Himere plutind în larg, tot mai în larg, înghițite de zări transparente, traversate de vapoare. Liniște îndemnând la somn și visare. Toate acele amintiri aveau să rămână peste timp, fotografiile ale sufletului pulsând în umbra veacurilor. Albume întregi păstrate în cuibare adânci, marcând trecerea prin această lume. Asemenea cămilei cu spatele bătătorit de greutate și bagaje, odihnindu-se din când în când pe nisipuri calde. Rătăcitoare. Tot ce rămâne la sfârșit sunt doar amintirile, pe care le ducem cu noi în alte dimensiuni și-n care ne regăsim ca-ntr-o oglindă.

Era acolo. În același loc. O aștepta. O zări apropiindu-se cu pași adormitori, plutind printre umbre. Legănată de profilul lor unduitor. Trupul ei era acoperit cu o eșarfă de mătase, părul ascuns sub pălăria albă de soare. Acoperită cu totul, din cap până în picioare. Doar ochii străluceau fantomatic sub borurile pălăriei de soare, împrăștiind în aer aroma asfințitului în care se pierduseră cu o seară în urmă. Misterul nopții în care ea dispăruse fără cuvinte. În care dispăruse și el, înfășurat în propria-i umbră. Nu-și luaseră rămas-bun. Totul rămăsese suspendat peste timp, împietrit într-o nemișcare amară. Tăcere lungă, plutind spre celălalt, de care amintirile atârnavă ca-ntr-o salbă. Amintirea unei priviri. A unui gest. A mișcării unduitoare a trupului delicat. Amintirea unei apropieri. A unui zâmbet. A unei imagini immortalizate de obiectivul aparatului de fotografiat.

Au reluat povestea din locul în care rămăsese. O întrebă cu glas învăluit ce mai face. Aroma parfumului dulceag se strecura prin materialul fin ce-i

acoperea trupul. L-a întrebat de poze. Surâsul lui larg se topi de la căldură. Nu erau gata. Abia spre seară. Povestiră despre ei. Despre viața ce trecea cu repezi-ciune. El îi arată câteva fotografii, unele mai vechi, altele mai recente. O poză în care purta plete lungi, legate la spate. O alta în care purta pantaloni de stofă și cămașă albă, contrastând seducător cu tenul măsliniu. Terminase Dreptul. Își strângea bani să intre în avocatură, lucrând ca fotograf pe timpul verii. Ea îl privi cu ochi fermecători, din care răzbătu umbra unui gând. Și ea terminase Dreptul. Tânărul făcu o pauză, arătându-i o fotografie în care era îmbrăcat în uniformă militară. Făcuse un an de armată. Avea douăzeci și opt de ani. Ea îi ceru să-i ghicească vârsta. Bărbatul își fixă privirea pe chipul alb, traversat de o rază de soare. Treizeci, îi spuse el, aruncându-i o căutătură lungă. Pătrunzând în adâncul ei de femeie. Avea mai mult, șopti ea cu glas învăluit în mister, privindu-l fix. Privirea aceea fierbinte, în care el se pierdu dureros. Treizeci și cinci, veni următorul răspuns. Nu. Nu putea avea mai mult i-a spus el, schimbând subiectul. Aerul ei misterios îl învăluia cu tentaculele lungi. Tentația apropierei. Aparențe, în care ea se învăluia seducător, atrăgându-l cu zâmbetul larg, plutind în aer prin aburii amiezii. Profilurile lor apropiate, înmuiate în razele arzătoare, coborâte din cer. El îi arată o poză în care apărea o blondă apetisantă, cu forme rotunjite și ochi albaștri, molatici. Întinsă pe o sofa oarecare, strângea la piept un motan alb. Fuseseră căsătoriți, îi mărturisi el cu glas liniștit, lipsit de inflexiuni. N-a durat mult. Se pierduseră într-o intimitate densă, din care s-au trezit dintr-un somn adânc, fără vise. Așezată lângă el, femeia privea fotografia de pe ecranul telefonului.

În lipsa emoției, sexul e doar plăcere carnală, agățată de pofte și simțuri. Iubiții comunică în nenumărate moduri. Un gest. Un cuvânt. Un fel de a privi, dincolo de formele concrete. Cuvintele ei lunecau spre el, pătrunse de intimitatea clipei. Tăcură amândoi, cufundându-și trupurile în aburii de căldură. Genele ei lungi, fermecătoare. Pasul ei îndreptat spre el ca o tentație. Pasul lui îndreptat spre profilul ei delicat, ascuns sub materialul mătăsos. I-a mai arătat o fotografie înfățișând o tânără egipteancă plăpândă, cu plete lungi, negre și ochi întunecați. S-au despărțit în urmă cu ceva timp. Tânăra îi greșise cu ceva mamei lui și nu putuse s-o ierte. În cultura arabă, cuvântul mamei e hotărâtor. Tăcu preț de câteva clipe, măsurând cerul cu privirea, apoi continuă cuprins de o emoție stranie. „Dacă ar fi să mă căsătoresc cu tine“, continuă el șirul ideilor, privind-o până în străfunduri, „trebuie să-i cer acordul!“ Avea ochii umezi, de copil cuprins de o iluzie neașteptată. „Înainte ca o femeie să mă iubească, trebuie să-L iubească mai întâi pe Dumnezeu, apoi să-mi iubească părinții și apoi pe mine“, continuă el pe același ton, examinând-o atent. Încercând să-i întrezărească o bucată de gând. Femeia tăcea, cuprinsă de-un fior moale. Nu-l privea. Ochii ei poposeau pe ecranul telefonului pe care-l ținea în mână, în căutarea unui punct de sprijin. Mărturisirea lui o tulbura fără să știe. Își înalță privirea într-un fel aparte, aruncându-i o căutătură semeață, eliberată din strânsoarea conveniențelor ce-i strângeau perspectiva. „Eu sunt independentă!“, declară ea rotunjind cuvintele, ca și când s-ar fi înfășurat în blana lor seducătoare. Dintotdeauna fusese astfel. Privirea ei semeață rămăsese așintită asupra lui.

El tăcu, surprins de forța ascunsă a mărturisirii. Cuvintele ei veneau de departe, mult prea departe de cultura din care provenea el, unde femeia nu e valorizată prin ea însăși. Doar la brațul bărbatului ce-i conduce viața. Tânărul îi simțea puterea alergând prin vene, desăvârșind misterul ce-o învăluia firesc. Soarele se revărsa asupra lor, mistuindu-le trupul. Gândurile. Emoții purtându-i departe, în inima clipei. L-a întrebat dacă avea pe cineva în prezent. Nu. Nimic serios. Doar aventuri. Avea să-și găsească o femeie care să i se potrivească, i-a spus ea cu un aer matern. El a dat neîncrezător din cap, încercând să-și alunge gândul din minte. Femeia se gândi la distanța dintre ei. La diferența de cultură. De vârstă. Drumurile lor aveau s-o ia într-o direcție diferită. Aveau să se piardă în uitare. Toate acele clipe aveau să dispară în negura timpului, făcându-se nevăzute. Asemenea particulelor de nisip împrăștiate de vântul fierbinte. Femeia încercă să destindă atmosfera, cerându-i să-i povestească despre familia lui. Maică-sa era profesoară de limba arabă. Tatăl, inginer. Amenaja grădini pentru hoteluri. Erau cinci frați, el fiind cel mai mare dintre ei. Femeia nu spuse nimic. Sentimentul de apartenență îi părea străin. Îi plăcea libertatea. Valuri de tăcere plutind între ei, înaintând și retrăgându-se tăcute. Asemenea valurilor mării, revărsându-se unele în altele. Apoi el rupse tăcerea, spunându-i cu glas apăsător că vrea s-o întâlnească. Unde dorea ea. Să fie doar ei. Ea tăcu câteva clipe, dând la o parte o emoție suplă, ca și când ar fi îndepărtat o buclă revărsată pe chip. Rezervase o masă pentru acea seară împreună cu soțul ei. „De ce ești singură tot timpul dacă spui că ești căsătorită?“, o întrebă el cuprins de o urmă de îndoială. Se gândea

că poate ideea căsătoriei era doar o scuză pe care ea o arunca grăbit, să scape de admiratori. Avea program diferit de soțul ei. Femeia îi arătă o fotografie în care apărea îmbrăcată într-un sari indian, de-un roșu aprins. Trupul delicat, așezat pe podea, era aplecat în față. Brațele subțiri, încărcate cu brățări înconjurau genunchii. Părul lung era strâns într-un coc amplu, răsucit la ceafă. La gât purta un colier auriu, cu pietre rubinii, lunecând prin deschizătura dintre sâni. Privea într-o parte, cu ochi închiși pe jumătate, purtând în adânc misterul de femeie. El își aținti ochii fierbinți peste alura ei delicată. O pasiona fotografia, îi mărturisi femeia cu o ușoară cochetărie în glas. Obişnuia să facă fotografii peste tot. Tăcere deasă, plutind prin căldura toropitoare. Părea că se cunoşteau dintotdeauna. Dincolo de poveştile istorisite pe jumătate. Dincolo de senzațiile adânci, tulburătoare. Priviri. Şoapte. Tentații. Insistă s-o întâlnească, fie și pentru câteva clipe. Femeia nu-i răspunse. Fiori lungi plutind între ei într-o legănare tandră, topindu-se în aburii de căldură. Se ferea de el. De chemarea lui. Apropierea lui o copleşea. N-ar fi putut sta lângă el firesc, ca lângă oricare altul. Mai bine așa. Aveau să uite, să se cufunde în lucruri și perspective concrete. În brațele unei vieți palpabile. El avea să se căsătorească. Să-și facă propria viață. Tăcură amândoi, învinși de o senzație crudă.

Fotograful cu care lucra își făcu apariția în pauza dintre două ședințe, risipind vraja cu o întrebare insinuantă, adresată tânărului în limba arabă, apoi chicoti vesel, schițând un zâmbet frivol. Vorbiseră despre ea, cu siguranță. Se simți trădată. Farmecul clipei se pierdu brusc. Ea întrebă pe un ton lipsit de inflexiuni când putea să ridice pozele. „Mai

târziu“, i-a răspuns tânărul zâmbind. „Târziu!“, completă celălalt fotograf, dezvelindu-și dinții mari, albi. Cei doi tăcură apoi, prinși parcă într-o înțelegere conspirativă. După șase avea să fie întuneric. Turiștii se retrăgeau la camerele lor imediat după apusul soarelui. Femeia aruncă o privire ștearsă în direcția tânărului, lipsită de strălucire. Avea să vină însoțită de prietena ei, spuse cu glas scăzut, apoi s-a depărtat fără să-și ia rămas-bun. Pierzându-se în aburii fantomatici ce pluteau neștiuți în văzduh.

Îl visă în noaptea aceea. Erau într-o grădină întinsă, cultivată cu plante orientale răspândind în jur miros puternic, amețitor. Soarele ardea deasupra lor, ațâțând simțurile. Stătea în fața ei îmbrăcat într-o armură grea, cu zale sunătoare. Pe cap purta un coif înalt, ce-i strunea pletele risipite pe umeri. Rochia ei albă, din material fin, atingea pământul. Părul lung, negru, pieptănat pe spate încadra cerceii lungi, atingându-i umerii calzi. Își luă rămas-bun de la ea, sărutând-o ușor pe frunte. Avea se întoarce la sfârșitul războiului. Ea avea să-l aștepte. Oricât. Să-i dăruiască dragostea ei de femeie. „Promite-mi că te întorci!”, îi ceruse ea cu glas stins, atingând zalele cu palmele-i fierbinți. O strânse la piept cu putere, ascunzându-și capul în pletele-i negre. I-a promis că avea să revină, cu o undă de nehotărâre în glas, mângâindu-i ușor o șuviță rebelă, risipită pe obraz. Îi așeză la gât un colier greu, de pietre scumpe, apoi se făcu nevăzut. Zalele răsunau metalic în urma pașilor care se depărtau. Avea să se întoarce, își spunea ea amăgitor. Să reia viața din locul în care rămăsese. În locul pustiului rămas în urma lui, strunit de vânturi puternice. Purtând gândurile până departe. Se

întoarse în cele din urmă. Rănit. Învins. Ea îi acoperi trupul cu brațele ei. O privi stins, șoptind cu o ultimă suflare. „Te aștept!” Apoi închise ochii. Lacrimile ei îi spălară chipul, hrănind deșertul din adânc. Deșertul de pretutindeni. Rămăsese așa vreme îndelungată. Nu se putea desprinde. Îl îngropă în cele din urmă în inima deșertului, lăsând vântul să-i poarte golul până departe.

Dimineața se trezi într-un lac de sudoare, cu câteva minute înainte să sune alarma. Inima-i bătea nebunește, gata să-i spargă pieptul. Își așază ultimele obiecte în bagaj și ieși să se plimbe. Voia să-și limpezească gândurile, să descifreze misterul visului. Totul păruse aieva. Atingerea lui moale. Greutatea colierului așezat la gât. Sărutul dăruit la plecare. Trupul lui falnic stingându-se în brațele ei. Ultimele lor cuvinte. Pustiul din adânc. Pustiul revărsat pretutindeni. Femeia rămăsese nemișcată minute în șir, privind cum soarele răsărea din mare, înmuindu-și discul roșu în apele limpezi. Nu era ca alte răsărituri din alte dimineți. Întârziase, ascuns după nori denși. Părea să nici nu se ivească în dimineața aceea. Trebuie că fusese furtună pe mare în timpul nopții. Vântul șuierase din toate părțile, agitând negurile. Proiectând în aer talazuri imense, înfricoșătoare, învârtejite în dansul lor apocaliptic. Creând genuni necuprinse, prin care se întrezărea fundul mării. Rămășițele corăbiilor scufundate de-a lungul timpului. Recifurile de corali populând adâncul. Așa îi spusese odată un localnic: că în dimineața după furtună, soarele întârzie. Dar în deșert soarele se arată întotdeauna, desfăcându-și razele incandescente pe întinderea-i nesfârșită. Zările se deschideau la

culoare, căpătând nuanțe străvezii, revărsate peste albastrul mării. Dându-i străluciri de sîdef.

Femeia privea departe, în zare, urmele timpului ce trecuse nespus, luând cu el farmecul clipelor suspendate de gâtul clepsidrei. Nu avea să le regăsească nicicînd. Doar în vis. Atât. Senzații de moment. Trăiri suple. Umbre topite în lumina zilei. Privea departe în larg, tot mai în larg, spre pojghița transparentă de lumină, întinsă la orizont, pregătită să se reverse. Încingînd privirea cu farmecul zilei. O zi al cărei chip avea să se reveleze pe parcurs, pe măsură ce orele se succedau în ritmul lor întrepătruns. Își lăsă adîncul străbătut de fiori lungi, seducători. Toate acele clipe erau în ea, tremurul blînd cu care întîmpina noua zi, pătrunsă de câte un regret. De câte o amintire, ce-o purta în larg, desăvârșindu-i calea. Tot mai mult ea însăși, pe măsură ce depărtările se făceau tot mai mari, înghițind-o în vintrele lor descătușate.

Străluciri aprinse, străpungînd zarea cu raze nespus de vii, irizante. Purtînd în farmecul lor seducător urmele apusului spre care plutiseră amîndoi prin deșertul necuprins. Albul fluid al lunii se depărtase tot mai mult, coborînd în spatele resortului, dincolo de construcțiile lui albe, în stil oriental. Hotelul se trezise la viață. Angajații de la bucătărie pregăteau micul dejun, grădinarii strîngeau frunzele revărsate pe alei, piscinele erau lustruite cu migală.

Femeia își întinse la orizont trupul fin, de sirenă, privind cu gene lăsate spectacolul de lumini orbitoare. Triumful soarelui strecurat printre nori, arătîndu-se în toată splendoarea lui. O pată de lumină roșatică crescînd uimitor, aruncînd împrejur nuanțe aprinse. Fâșii lungi de lumină dansau pe oglindirea nesfârșită a mării. Tălpile femeii, spălate de valurile domoale, lăsau pe nisip urme de pași traversate de

Pseudonim

Poetă, scriitoare și prozatoare, Diana Lis scrie de mai bine de 20 de ani, hotărându-se să publice abia recent. Absolventă a Liceului Pedagogic și licențiată în Drept, autoarea este o exploratoare neobosită a profunzimilor sufletești și o cercetătoare fidelă a psihicului uman. Convingerea la care a ajuns

după ani de studiu și de introspecție este aceea că devenim noi înșine abia când reușim să ne eliberăm de condiționări, de vinovăție și de frici.

Maktub – expresie din limba arabă ce se traduce prin „Așa a fost scris“ – este cel mai recent roman al său. O poveste despre deșertul din noi și din jur. Despre puterea de a-l traversa, pe care o dobândim atunci când, în drumul nostru, întâlnim clipe și oameni care ne oglindesc, scoțând la iveală părți ascunse din noi și întregindu-ne.

El este acolo și o așteaptă. O va aștepta mereu, iar ea se va întoarce mereu pentru că el o așteaptă. Pentru că ochii ei îi vorbesc despre sine. Îi vorbesc despre vulnerabilitate și putere. Despre puterea pe care o descoperim în adâncul nostru atunci când ne găsim rostul. Iar rostul vine trăind. Iubind. Traversând deșertul în căutarea vieții.

„Când vreau să-ți vorbesc, mă întorc în deșert, în locul în care ne-am întâlnit. Tu ești acolo și mă aștepti. Mă chemi fără cuvinte. Ne găsim mereu. Tăcuți. Eterni. Infiniți.“

Și totul a început cu o fotografie realizată cândva, în deșert, la marginea unui apus...

www.edituradarclee.ro

9 786069 010709